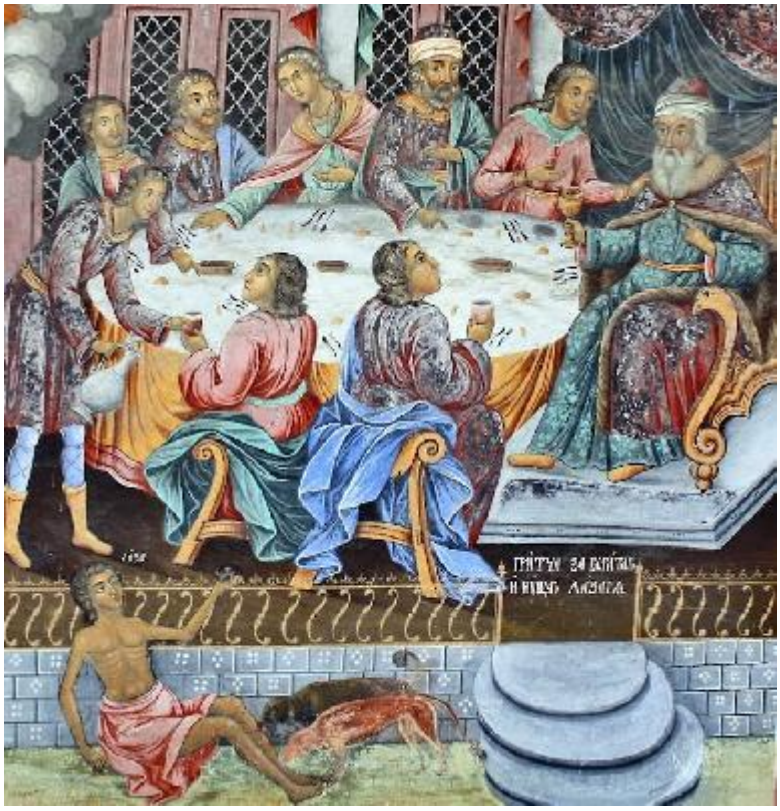
24.05.2012 г. / 16:08:25

Вяра

Двадесет и втора неделя след Деня на Света Троица

В ДВАДЕСЕТ И ВТОРА НЕДЕЛЯ СЛЕД ДЕНЯ НА СВЕТА ТРОИЦА, ЗА БОГАТАША И СИРОМАХА



Чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживе, а Лазар – злото (Лук. 16:25)

Благослови, отче!

Нашият Господ Иисус Христос винаги ни учи с различни примери за наше спасение, за да получим вечен живот. Показва ни по подходящ начин и двете страни, тоест и Небесното царство, и вечната мъка, с което поучава и богатите, и сиромасите. Учи богатите да не гледат само да ядат, да пият и да се веселят, но и да помагат на бедните, а сиромасите учи да не скърбят много, нито да хулят Бога или хората, а да търпят с благодарност. Защото Бог е справедлив и въздава всекиму според делата, както ще чуете сега от днешното свето Евангелие.

Евангелие от Лука, зачало 83

Рече Господ тази притча: Някой си човек беше богат, обличаше се в багреница и висон и всеки ден пируваше бляскаво. Имаше тъй също един сиромах, на има Лазар, който струпав лежеше при вратата му и петимен беше да се нахрани от трохите, що падаха от трапезата на богаташа, и псетата прихождаха, та ближеха струпите му. Умря сиромахът, и занесоха го Ангелите в лоното Авраамово, умря и богаташът, и го погребаха, и в ада, когато беше на мъки, подигна очите си, видя Авраама отдалеч и Лазаря в лоното му и, като извика, рече: отче Авраме, смили се над мене, и прати Лазаря да намокри края на пръста си във вода и да ми разхлади езика, защото се мъча в тоя пламък. Авраам пък рече: чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживе, а Лазар - злото, сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш, па освен това между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат оттук при вас, да не могат, тъй също и оттам към нас да не преминават. А той рече: моля ти се тогава, отче, прати го в бащината ми къща, защото имам петима братя, та да им засвидетелствува, за да не дойдат и те в това място на мъката. Авраам му рече: имат Моисея и пророците: нека ги слушат. А той рече: не, отче Авраме, но ако някой от мъртвите отиде при тях, ще се покаят. Тогава Авраама му рече: ако Моисея и пророците не слушат, то и да възкръсне някой от мъртвите, няма да се убедят. (Лук. 16:19-31)

ТЪЛКУВАНИЕ

За да ни направи милостиви към бедните и любезни помежду ни, Христос ясно ни представя, къде ще отидат богатите, които нямат милост, към сиромасите, и къде ще отидат сиромасите, които търпят с благодарност, тоест показал голямата безчовечност на богаташа, и чудното търпение на сиромаха. И оставил богаташа без име като недостоен, както казва Давид: с

устата си няма да помена техните имена (Пс. 15:4). А на сиромаха Христос назовал и името, защото имената на праведните са записани в книгата на живота (в Божията памет). Този богаташ носел много скъпи и хубави дрехи и всеки ден пирувал бляскаво: ядял и пиел с тъпани, музика и веселби, а около него имало съседи сиромаси, които седели голи, боси, гладни, жадни и треперели от студ, като този беден Лазар, който лежал пред вратата му гол, гладен и със струпеи и желаел да се нахрани от трохите на богаташа, но никой не му давал, нито го утешавал, само кучета идвали и му ближели раните. О, чудно нещо! Кучетата били по-милостиви от богаташа, защото не го хапели, а го ближели с език и успокоявали раните му. А богаташът бил толкова немилостив, че не го поглеждал с кротко лице, нито му продумвал сладка приказка да го утеши, да му даде къшей хляб или да му хвърли някоя стара дреха, а хвърлял всичко в гърлото си и гледал само себе си. А сиромахът Лазар, като се мъчил толкова много, пак не похулил Бога, не се разгневил, нито укорил богаташа, а търпял с благодарност. За това като починал, бил удостоен Божии ангели да му вземат душата и да го избавят от тежките мъки на сиромашията. Защото който се надява на Бога, скоро отива от беда в радост и получава от Бога заслужената си награда, както Лазар седнал в Авраамовото лоно заради търпението си. И сега има сиромаси, които са бедни, като Лазар, но не са търпеливи, като него, а с гняв хулят, осъждат и завиждат на другите, за това тези сиромаси ще отидат не при Лазар, а при немилостивия богаташ във вечна мъка. Слушате ли, сиромаси, които се мъчите от сиромашията, не се гневете и не хулете Бога, а търпете с благодарност. Защото сиромах не може да влезе в Небесното царство, докато не претърпи скърбите и лишенията, нито богат - докато не раздаде от богатството си на сиромаси. За това трябва да търпим всички беди, които ни се случват и да се надяваме на Бога. Защото колкото и беди и щети да ни докара Той, всичко е за наша

полза. Но който е слаб по ум и във вярата, скърби и хули Бога, щом му се случи нещо лошо, а който има здрав ум и вяра, търпи, като Лазар и нищо не може да го наскърби. Само немилостивият богаташ се оскърбил вечно. Защото като починал, не го взели ангели със слава, като Лазар, а както имал на този свят голяма слава и много слуги, най-накрая останал гол и сам и след кратките си веселби отишъл на вечно мъчение. На такова мъчение отива всеки, който е немилостив и гледа да има само за него. Горко на такива богаташи, които за малки гуляи ще се мъчат вечно, както рекъл Христос: „умря и богаташът, и го погребаха“, тоест затвориха го във вечна мъка, но той и докато е бил жив, душата му пак е била погребана в тялото, като тъмен гроб. За такива богаташи пророк Давид казва: „Не бой се, кога човек богатее, кога славата на дома му расте, защото, умирайки, нищо няма да вземе, славата му не ще отиде подире му“ (Пс. 48:17, 18), но всичко ще остане тук, а той ще отиде гол на вечно мъчение. Където отишъл и днешният, който, като видял от ада Лазар в онази светлина, в лоното Авраамово викал и се молел на Авраам да го изпрати да му накваси езика, който горял в пламъка и да го разхлади. Искал помощ, но не получил, защото искал, когато времето било минало, и там, където няма милост за никого. Той викал: „Отче Авраме, смили се над мене“, но Авраам му рекъл: „чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживе“. Ето как се кае, но няма никаква полза, само скръб и мъка, езикът му гори за капка вода, а той тук е ял и пил сладки ястия и питиета и не е дал на никого дори чаша студена води и получава там заслуженото си въздаяние: вместо музика въздишки, вместо ястия и питиета се моли за капка вода, вместо блудни действия гледа тъмнина и гнусни червеи, които никога не умират и не му дават покой. Но вижте Авраамовата кротост той не му рече: „Немилостиви, защо искаш милост при положение, че не си сторил милост другиму?“, а рече „чедо, спомни си, че ти получи вече доброто

си приживе, а Лазар - злото, сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш, па освен това между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат оттук при вас, да не могат, тъй също и оттам към нас да не преминават.“. Пропаст тук се нарича бездната между грешните и праведните, между добрите и лошите дела, които хората извършват през живота си. Защото когато Адам престъпи Божията заповед и съгреши, Бог раздели човешкия живот на две: на временен и вечен, тоест на тукашен и отвъден. И направи тукашния кратък, та да не ламтим за него, а отвъдния направи безкраен, та всички да копнеем за него и да гледаме към него. И предостави на нашата воля и двата, та който обичаме, него и да желаем. Но човек не може лесно да разбере, кое обича. Само когато го сполети зло, тогава помъдрява, както и днешният богаташ, когато отишъл в мъката, тогава помъдрял и помолил Авраам да изпрати Лазар да съобщи на братята му, че има вечна мъка, та да се покаят, защото като видят Лазар, който преди това бил гол и със струпеи, с толкова слава, лесно ще му повярват, като им каже, че има вечна мъка. Но Авраам му казал: „имат Моисея и пророците: нека ги слушат.“. Слушатели християни, и този богаташ имал книги и ги четял, и ги слушал, но не вярвал на това, което пишело в тях, а го мислел за приказка. За това казал, че братята му не слушат книгите, но ако някой починал отиде при тях, тогава ще повярват. Както мнозина казват и до днес: „Кой е видял вечната мъка или кой е дошъл оттам да каже какво е?“. Но нека тези наивници да чуят какво казва Авраам: „ако Моисея и пророците не слушат, то и да възкръсне някой от мъртвите, няма да се убедят.“. Когато Христос възкреси четиридневния Лазар, нали Лазар дойде от онзи свят? Защо тогава юдеите не повярваха, а искаха да го убият? При Христовото разпване малко ли починали възкръснаха и отидоха в Иерусалим? (вж. Мат. 27:52, 53) Защо тогава юдеите не повярваха, а убиваха апостоли и други светии, които им казваха истината? Ако беше необходимо

починалите да идват да ни учат, Бог щеше да направи и това. Но това не е нужно. Докато имаме Свещеното Писание, което ни е дадено от Бога, обработено е от изкусни учители да свети, като слънце и разказва за всичко на този и на онзи свят, никога няма да имаме нужда да идват починали да ни учат.

ПОУЧЕНИЕ

Благочестиви християни, видяхте ли колко страшно е мъчението на днешния богаташ? Но помислете, за какво е осъден да гори там! Той не бил нито убиец, нито хулител, нито грабител, само бил пременен с хубави дрехи, пирувал бляскаво всеки ден, ядял, пиел, танцувал, пеел и се смеел, интересувало го само светското телесно удоволствие и се стараел, колкото пари има, да ги прекара през гърлото си, за това бил осъден да гори там. Той имал толкова немилостиво сърце, че не само не помилвал нито един сиромах, но и дори не искал да го погледне с очи, и сиромаха Лазар, който лежал пред вратата му гол, гладен и със струпеи. Но както той бил немилостив, така и не получил милост. Така няма да получат милост и всички немилосърдни. Помислете сами, колко много от нас имат хубави дрехи и меки постели, а нашите съседи сиромаси голи и гладни треперят денем и нощем на голата земя, като Лазар. Колко различни ястия и питиета има на нашите трапези и ние пируваме с тях, като богаташа, а колко сиромаси около нас гладуват, жадуват и боледуват, но ние дори не ги поглеждаме, нито пък им даваме нещо от нашите богати трапези. И колко голи и гладни сиромаси идват и хлопат на вратата ни, а ние не им отваряме. Ако ли пък намерят отворено и влязат, ние ги нахокваме и изпращаме слугите си да ги изпъдят навън. Ах, наше немилосърдие, към бедните сиромаси! Християни, голям грях е немилосърдието. Ние не го считаме за грях, но Бог за него изпраща човека на вечно мъчение и ако искаме да избегнем този грях, да правим така, щом срещнем сиромах, да се вгледаме добре в него, да

вникнем и да разберем състоянието му и сърдечната му скръб. Като минем покрай сиромашка или вдовишка къща, в която има малки сирачета, да влезем вътре и да се вгледаме в нейните сълзи, и да видим онези малки сирачета, как плачат за хляб и храна край майка си и как треперят голи. Като минем край някой болен сиромах, да влезем при него, да видим, как няма лекар, нито слуга, нито кой да го утеши, да поседим там при него и да видим, как лежи на голата земя, каква болест и рана има, и как въздиша тежко от болестта си. А когато видим, че някой проси от нас милостиня, да не се гневим, а да се радваме и да мислим, как Сам Христос протяга ръце и иска от нас ключ да ни отвори райските порти. И като проявяваме така милост към болните, бедните и сиромасите, ставаме милостиви и наследници на Божието Царство, с помощта Христова. Нему слава във вечните векове. Амин.

---

buditeli.info © 2017